

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. *Nelu Terpea*

20. EVANGHELIA DUPĂ LUCA

(continuare din numărul trecut)

12. Obiceiuri la înmormântări. (Lc.7:12). Dealungul istoriei s-a stabilit că îngroparea aparținea bărbaților. Groapa pentru înmormântare era un fel de gaură săpată, orizontal, în pretele muntelui, încă de pe vremea în care omul era în viață, sau o groapă în pământ, pe vertical, ca astăzi. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să moară în afara cetății, chiar nobil dacă ar fi fost, nu era permis să fie adus în cetate, ci condus direct la groapă. În cazul în care cineva ar fi murit în cetate, bărbații l-ar fi așezat în cearceafuri, în sicriu și l-ar fi scos afară din cetate cu picioarele înainte. Prin aceasta, cei vii arătau că vor să scape cât mai repede de mortul care aducea necurăția, după Lege. Cum treceau afară de pragul porții cetății, mortul era așezat jos, dar cu capul înspre groapă și cu picioarele înspre cetate, unde și-a avut locuința. Aceasta voia să reprezinte că cel ce acum este mort, ar fi vrut să trăiască, dar că nu mai are nici o altă șansă.

De aici înainte, femeile nu mai au permisiunea de a conduce mortul la groapă. A doua zi, sau la câteva zile, ele puteau să viziteze mortul la groapă, dar nu acum. Într-un astfel de tablou femeile putea fi văzute făcând cerc în jurul mortului, plângându-l, vorbind cu el, sau povestind despre el.

Foarte probabil, că Domnul a ajuns într-un astfel de moment și i-a fost milă de văduva din Nain; din acel moment ea nu mai putea să însoțească băiatul ei, singura ființă pe care o mai avusese la bătrânețea ei. și Domnul l-a înviat.

13. Mirul și vasul de alabastru. (Lc.7:36-38). Luca a cuprins în lucrarea sa un aspect deosebit: o femeie păcătoasă a uns picioarele Domnului cu mir mirositor. Actul acesta poate fi explicat: dacă toată cetatea a condamnat viața ei imorală, Domnul, probabil că s-a purtat frumos cu ea îndemnând-o la o viață morală, iar ea, revenindu-și din starea ei nu găsea cum altfel să-l arate recunoștința. Problema, însă, este mirul cu pricina.

Femeia aceasta păcătoasă avea mir, un ulei de măsline în care au fost adăugate diferite mirodenii aduse din India. Uleiul de măsline se ținea în vase diferite. Când se folosea la ordinarea preoților se turna în corn de berbece. La Templu se folosea uleiul de măsline în care s-a pus anumite mirodenii conform Legii. Uleiul folosit ca parfüm conținea acele mirodenii care să dea anumite mirosuri. Aceste uleiuri, numite mir (în greacă „miro”, iar în ebraică „șemen”) se păstrau în vase scumpe. Vasele de alabastru – o varietate albă de gips, fin granulată, din care erau confecționate obiecte de lux – erau aduse din Egipt. Pentru a împiedeca risipa, aceste vase se pecetluiau, adică se închideau cu anumite feluri de ceară. După timp îndelungat ceara aceea devine extrem de dură; îndepărtarea ei necesita multă iscusință și răbdare și este însoțită de riscul de a sparge vasul. În Evanghelia lui, Marcu (14:3) menționează ce femeia aceasta a spart vasul de alabastru.

14. Invitați și neinvitați. (Lc.7:36-50). În acea vreme, cei bogați se arătau a fi cineva și prin faptul că invitau la masa lor pe cei cu renume. Simpla invitație însemna nu numai respect, ci și un fel de acordare a prieteniei. Dacă invitatul primea să-l viziteze însemna că-i apreciază respectul și că-i primește prietenia. În astfel de ocazii, zvonul se răpândește cu repeziciune și foarte mulți vin la masa bogatului cu dublu scop: să mănânce pe gratis și să audă o mulțime de lucruri noi. Acesta era un obicei vechi și nimeni nu întreba de ce așa. Mai mult fiecare individ își cunoștea limita de musafir, dar se mișca prin casă fără pic de stânjenală.

Actul de respect pe care gazda-l acorda celui venit consta și în spălarea picioarelor pe care o executa vreo slugă. Așa se conturează tabloul din text. În casa fariseului Simon a venit și o femeie a cărei păcate o apăsau. Ea a spart vasul de alabastru și a uns capul Domnului Isus și picioarele Lui. Fariseul Simon a omis spălarea picioarelor invitatului, dar Îl judecă pe motiv că femeia păcătoasă (probabil o prostituată) se ocupă de picioarele Lui. Conform obiceiului, ea putea să stea la masa lui Simon și putea să se manifeste cum voia, dar cei ce-i cunoșteau viața nu permiteau ca ea să îi atingă picioarele în mod deliberat.

15. Cu mâna pe plug. (Lc.9:62). Cei bogați angajau slujitori pentru munca câmpului. Odată omul

angajat, era supravegheat din locuri ascunse. Dacă din când în când oprea boii, care trăgeau plugul, iar el se uita înapoi, să vadă cât a lucrat, stăpânul ieșea afară din ascunzătoare și desfăcea contractul. Un asemenea om era considerat ca leneș. Întreaga societate era de acord cu judecata aceasta. De aceea, Domnul Isus S-a folosit de acest obicei pentru a arăta caracterul adevăratului lucrător la Împărăție: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este vrednic de Împărăția lui Dumnezeu”. Din locul în care se află, Dumnezeu vede munca și vrednicia omului angajat la Împărăție.

16. Seceriș mare cu lucrători puțini. (Lc.10:2). Obișnuit, slujbașii, angajații, nu erau plătiți suficient pentru munca depusă. Stăpânul nu voia să angajeze mai mulți oameni de cât avea, pentru a nu plăti. Dacă sezonul secerișului era pe sfârșite și se anunța sezonul ploilor, slujbașii lui îl rugau să mai angajeze lucrători; atunci el se duce prin piața orașului, sau a orașului vecin să caute mână de lucru. Fiecare om își avea ogorul lui cu grâu. Dacă își termina lucrul lui, și considera că nu i-ar fi stricat un pic mai mult, atunci venea în piața cetății și aștepta ca vreun bogătan să-l cheme la lucru.

Acest obicei era foarte cunoscut tuturor locuitorilor lui Israel. Domnul Isus văzând foamea spirituală a poporului, S-a folosit de obiceiul poporului pentru a le explica acest lucru. „*Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul Secerișului să scoată lucrători la Secerișul Lui.*”

17. Să calci peste șerpi și scorpioni. (Lc.10:19). În acel timp, erau mulți „vindecători”, din toate neamurile, nu numai dintre iudei. Obișnuit, iudeii nu agreau șerpii și scorpionii. Când venea vreun „vindecător” dintre neamuri, aducea cu el și vreun șarpe pe care și-l atârna de gât. Bolnavii, iudei, când vedeau șarpele săreau din pat și o luau la fugă. Uneori, acest act ajuta la vindecarea lor: se mișca sângele cu viteză în corp, trupul se încălzea și sistemul imun devenea mai puternic.

Domnul le-a spus: „*Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrășmașului: și nimic nu vă va vătăma.*” Într-un fel, ucenicii au fost asemănați cu falșii vindecători, fiindcă nu vor fi primiți de către foarte mulți. Pomenind de șerpi și de scorpioni, de fapt a amintit de duhurile necurate; de aceea a adăugat: „*și peste toată puterea vrășmașului.*”

18. Medicamentele, două milenii în urmă. (Lc.10:34). În acel timp oamenii nu cunoșteau conceptul „dezinfectare”. Apa era extrem de rar folosită. Orice rană ar fi avut omul, peste ea era turnat ulei de măsline – singurul ulei care exista în Israel în acel timp.

Ceea ce intrigă pe cititorii sec. al XXI-lea în pilda Domnului Isus din textul nostru este: întâi legarea rănilor, apoi aplicarea medicamentelor. Noi suntem obișnuiți: întâi cu curățarea rănilor de pământ, apoi medicamentele, iar la urmă legare rănilor.

Nenorocitul acela din pildă a fost aruncat la marginea drumului de către tâlharii care l-au jefuit și bătut rău. Ca de obicei, în acea vreme, tâlharii îl desbrăcau pe om. Deci trupul trebuie să-i fi fost plin de răni îmbibate cu țărână. Orice rană îmbibată cu pământ, pentru un timp mai îndelungat, pământul ajută la închegarea sângelui și se formează o crustă de pământ.

„*S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste ele ulei și vin; apoi l-a pus pe măgarul lui și l-a dus la un han și a îngrijit de el.*” Există o logică și în tratamentul aceluia timp specificat în pildă. Binefăcătorul nu avea timp. Foarte puțini s-ar fi aventurat noaptea pe acel drum, din pricina tâlharilor de drumul mare. Într-o astfel de situație, i-a legat rănilor, pentru a le strânge carnea la un loc. Apoi a turnat ulei pentru a îmbiba crusta de pământ până în fundul rănilor. Dacă crusta aceea este dată jos cu degetul, sau cu vreun cuțit, vasele de sânge se deschid din nou. Dacă este turnat ulei peste rană, uleiul pătrunde încet în crusta de pământ. Odată ajuns la han, îngrijitorul tot toarnă ulei, din nou și din nou, până când crusta se desface în bucăți care cad jos. Oricât ar fi de adâncă rana, dacă se toarnă ulei înăuntru, uleiul aruncă afară toată murdăria.

Împrejurul rănilor a fost turnat vin și eventual spălat cu vin. Când rana a fost curățată cu ulei, trupul omului a fost gata de a fi bandajat cu fâșii de pânză curată. Din când în când îngrijitorul reîmbibă bandajul cu ulei și respală pielea din jurul rănilor cu vin. Fără ca ei să fi știut ceva despre infecții și dezinfecții, la nivelul științei de atunci, ei au readus omul la viață.

VA URMA